

Staroegyptské teleporty a superpočítač planety

Historie Země stále skrývá mnoho záhad. Vědci v různých zemích nacházejí mnoho podivných a někdy nevysvětlitelných artefaktů. Některé z nich jsou před veřejností skryty, jiným se dostává poměrně primitivního vysvětlení a v podstatě všechny starověké stavby vykopané archeology se nazývají buď chrámy různých náboženských kultů starověku, nebo pohřebiště. Ve vykopávkách starověkých měst také obvykle ukazují na chrám, hrobky a palác panovníka. A prakticky ve všech velkých stavbách vidí jen známky těchto objektů, a vše nepochopitelně redukuje na tajemství poslání starověkých obřadů a kultů, náboženských prvků starověkých kultur.

Nebo naopak, někteří vymýšlejí fantastické příběhy o dávné magii, kdy starověcí bohové dělali zázraky pouhým mávnutím hole. Ale vždyť tito bohové byli v antických mýtech popsáni s reálnými podrobnostmi, stejně jako jejich činy, posmrtný život jako reálně hmotně existující svět, kam bylo možné přijít. Byli popsáni také bohové, s nimiž starověcí faraoni a kněží skutečně fyzicky komunikovali, a nejen se v chrámu modlili a vykonávali obřady.

Stejně tak udivují i mnohá místa zvaná hrobky. Takové jsou například katakomby v Serapeu.

Katakomby se skládají ze dvou částí - Velké galerie a Malé galerie. První galerie je dlouhá rovná chodba o délce 300 metrů, která je vysekaná v podzemí ve skalách pouště Sakkáry. V galerii je 24 otvorů uspořádaných šachovnicově, v každém z nich je obrovský sarkofág z granitu nebo bazaltu. V katakombách bylo objeveno celkem 24 sarkofágů. Všechny sarkofágy jsou vyrobeny nebo vytesány z jednoho kusu kamene s víkem o hmotnosti více než 30 tun.

Když vědci začali s vykopávkami, snili o tom, že v katakombách najdou mumii Apise, ale místo toho zjistili, že všechna víka sarkofágů jsou otevřená. Nejprve si mysleli, že mumie někdo ukradl. Naštěstí byl jeden sarkofág zavřený. Tým se ho pokusil otevřít, ale nepodařilo se mu to, protože víko vážilo 32 tun, lidé s ním nemohli pohnout, a tak se rozhodli prozkoumat sarkofág pomocí dynamitu. Po dokončení práce se ani uvnitř nic nenacházelo.

V Malé galerii našli vědci lidské ostatky. Takto je nález popsán: „Hluboko v zemi jsme našli dřevěný sarkofág obsahující lidskou mumii, horní část rakve byla poškozena, ale mumie se dobře zachovala a je neporušená, a na zlaté masce a ushabti (*egyptská pohřební figurka*) je uvedeno jméno syna Ramsese II.“

...Někteří badatelé se domnívají, že tyto sarkofágy sloužily k pohřbívání posvátných býků Apisů, ale jsou velké i na býka. A navíc byly nalezeny prázdné.

Sarkofágy jsou 3,8 metru dlouhé, 2,3 metru široké a asi 2,8 metru vysoké. Hmotnost sarkofágů bez vík je asi 50 tun, hmotnost samotných vík je asi 30 tun.

K čemu to vlastně bylo postaveno, jaká tajemství mohou skrývat starověké mýty o podzemním království?

Odpovědi na tyto otázky přišly prostřednictvím vědomého snění, a tak, jako obvykle, zda těmto informacím věřit, nebo nikoli, necht' si každý rozhodne sám.

...Takže.

Zrzavé skvrny zlatého západu slunce pomalu kloužou po prastarých, větrem ošlehaných kamenech. Pronikají kamsi do hloubky, odhalujíce z černé tmy vzdálená zákoutí podzemí. Mezi kameny je průchod do hlubin země, a tam sluneční paprsek zve k následování, jako ruka prastarého božstva Slunce. Na potvrzení toho paprsek zazářil duhou, která se odrazila od úlomku v jednom z kamenů.

Tyto záblesky náhle zaplnily celý prostor a v nich se objevil obraz starověkého Anubise.

Ano, byl to on, prastarý učitel z rodu Psohlavců, objevil se nad vchodem do podzemí.

Už je docela blízko, opírá se o svou hůl vysílající zelený paprsek.

„Zdravím tě, sestro,“ řekl najednou beze slov, aniž by rozevřel rty. Byla to jen myšlenka a šelest dávných zapomenutých slov.

„Někdy jsem zde přicházel k lidem ve své starobylé podobě, abych mohl ukázat svůj původ, ale častěji jsem nosil prostě helmu ve tvaru psí hlavy,“ řekl.

„Častěji se nacházím v jiném prostoru, v jiné lóce, kde hmota není tak statická jako tady a může se přelévat do jiných forem a jakoby tuhnout.

Když tento svět ztěžkl, nemohl jsem už přicházet v tomto těle, ale podařilo se nám vynalézt zařízení, které vytváří pole, jež mohou manifestovat naše těla po určitou dobu v tomto těžkém světě. Ano, je to právě tato hůl a její zelený paprsek, manifestér.

Ale ve vašich dnech se prostor pozemského světa ještě více zatížil, i když to ,ve vašich dnech‘ se stalo někdy před šesti tisíci lety, poté, co Anunnaki implantovali svou laboratoř do útrob Země, po té velké katastrofě, kdy bylo zničeno velmi mnoho zařízení Velkého labyrintu, vždyť to ,zlaté vejce‘ prořízlo velmi důležitou desku labyrintu. (Viz témata: Jaký svět byl stvořen za sedm dní?; Labyrint Mínótaura - technický portál.)

A nyní mohu přicházet jedině sem, do mezisvěta vytvořeného duhovou vrstvou éteru na rozhraní světů.

Nyní je však třeba sdělit některé věci těm, kdo žijí v pozemském světě, a já jsem se rozhodl, že to udělám,“ řekl Anubis.

A před námi se objevil obrovský kamenný sarkofág s odsunutým víkem, který vypadal spíš jako nějaká komora než sarkofág, jak říkají vědci.

„Také to tak je,“ pokračoval Anubis ve svém vyprávění.

„Pravda, nyní to v hustém světě Země už nefunguje, ale přes mezisvět se přeneseme do mé starobylé kanceláře, kde jsme navrhovali a stavěli zařízení pro ovládání přechodů na této planetě i v jiných světech. A ty si pamatuješ všechno o těchto 24 komnatách...” Znovu to řekl beze slov, a já se náhle ocitla v těle prastaré kněžky s nádherným šperkem v podobě kobry na hrudi.

Ale během okamžiku jsme se ocitli v pootevřené komoře, kterou v tomto světě nazývají sarkofágem.

Anubis zmáčkl páčku na své holi a zelené světlo zcela zaplnilo „sarkofág“. V tu chvíli se stejným jasným zeleným světlem rozzářily oči kobry na mém šperku. A všechno zmizelo, až na to světlo...

...Ale vzápětí se zelená mlha rozplynula a my jsme se ocitli v rozlehlém sále, na jehož stropě se otáčel obrovský zelený krystal. Všechno tu bylo velmi povědomé, krásné sloupy podpírající klenby i vysoké regály s různými přístroji, i skladiště krystalů vědění. Na těchto krystalech byly zaznamenány informace, které se pak vizualizovaly, pokud jste se na krystal podívali prostřednictvím určitého přístroje, ale všechno jste si mohli přečíst pouhým pohledem na krystal. Vždyť ten vyvolával

takové živé myšlenkové obrazy, kdy před vnitřním zrakem probíhalo vše, co tam bylo zaznamenáno.

„Ano, my to tady samozřejmě čteme,“ řekl Anubis, „ale v pozemském světě už to neuměli, tak jsme pro ně vyrobili přístroj. Pravda, když Atlanta začala znalosti využívat ke zlým účelům, museli jsme spoustu krystalů z pozemské lóky vzít a vrátit je na jejich místo.“

Vepředu se na stěně objevila obrovská mapa Země. Nezobrazovala však současné země, ani země starověkého světa, a dokonce i světa dříve se od moderních map dost lišily, ale tady v mezisvětě je tato mapa uchována a jsou na ní znázorněny i novodobé obrysy vod a pevnin. Ale hlavně na ní bylo zřetelně zobrazeno mnoho zařízení velmi podobných počítačovým deskám. Nejrozsáhlejší z nich se nacházela kolem Středozemního moře a přilehlých pevninských zemí a části Atlantiku, včetně dokonce střední Ameriky.

„Tohle je západní deska,“ začal Anubis své vyprávění. „Je však třeba mít na paměti, že není možné podávat na Zemi přesné informace s konkrétními obrysy, ačkoli ti, kdo se chystají ovládnout planetu, se o tomto zařízení Země už dávno dověděli. Část map, či spíše jejich kopie byly uchovávány v Alexandrijské knihovně a dostaly se do rukou novodobých svobodných zednářů, do této knihovny se dostaly z egyptských Hermových depozitářů. On a jeho společník Serapis-atlant dokázali detailně na mapu světa zakreslit rozmístění hlavních desek, takže je to v těchto kruzích stejně známo.“

Chci však vyprávět tento příběh o deskách od samého začátku. Právě tak se to dá nazvat, vždyť principy konstrukce elektronických desek a těchto staveb jsou stejné. Pouze po cestičkách elektronických desek „běhají“ elektrony, které tvoří elektrický proud, zatímco po drahách obřích kamenných desek běhá elektromagnetické pole planety a víry éteru, nasměrované sem z podobných zařízení na jiných planetách, v jiných hvězdných systémech.

Tyto kamenné obří desky mají stejnou strukturu jako mnohé elektronické obvody, jsou stejně vícevrstvé. A tento kamenný superpočítač planety, mohl-li to tak říci, sloužil k tomu, aby planeta fungovala jako dopravní uzel mezi mnoha světy, a k řízení klimatu a tektonických procesů na ní, k ochraně před asteroidy a jinými kosmickými tělesy.

Planeta byla s pomocí těchto desek začleněna do vesmírné sítě, mohl-li to tak říci, sestávající ze světů různých planet a planetárních systémů obydlených rozumným životem, včetně všech trojrozměrných lók obydlených rozumným životem. Rozumným podle vesmírných představ je život bytostí rozvinutých duchem, a ne těch, které v zájmu vlastního blahobytu přinášejí světům války a zkázu. Takové civilizace jsou podle vesmírných konceptů považovány za destruktivní, duchovně nerozvinuté a nebezpečné.

Když se však tato rozsáhlá komunikační síť budovala, aby mohla chránit světy před projevy takzvaného kosmického počasí spojeného s přirozenými procesy zániku

hvězd, pohyby bludných planet a asteroidů v kosmickém prostoru, a s tím spojeným nebezpečím pro život na planetách obývaných rozumnými obyvateli, stavitelé toho všeho ještě nevěděli o tom, že nepřátelské civilizace z antisvěta mohou proniknout prostorem a ocitnout se v našem světě.

Neexistovaly žádné ochrany proti takovým průnikům, a samotný princip prolomení nebyl znám, aby se zohlednil při jejich budování.

Supertěžké kameny vyvržené z antisvěta částečně změnily prostor tohoto světa, částečně došlo k anihilaci, ale poté látky z antisvěta vytvořily při delším kontaktu s éterem našeho světa ochranný film čistě podle fyzikálních vlastností. Vše, co nestihlo anihilovat v prvních okamžicích srážky s novým prostředím, se uzavřelo do sebe, mohu-li to tak říci, a vytvořilo supertěžké prvky, které nejsou ani v tabulce známé pozemšťanům.

Lze to přirovnat ke způsobu, jakým padající asteroid shoří při pádu atmosférou. Přípustné je však pouze vnější srovnání. Takže kameny či asteroidy antisvěta ve valné většině své hmoty shořely, anihlovaly při pádu do éterového prostředí našeho světa na hranici světa a antisvěta. Ale poté, co prošly určitou cestou, se látka na jejich povrchu přizpůsobila a vytvořila něco podobného jako samotný film mezi světem a antisvětem ve Vesmíru, což je přirozený proces, jsou to fyzikální vlastnosti éteru. Právě tak se svět odděluje od antisvěta. Tak je látka antisvěta pokryta takovým filmem. A to není žádná materie, ale stav éteru, blízký tomu, co se na Zemi nazývá slovem pole.

Tehdy byl takový jev pozorován poprvé v dějinách civilizací v této manvantaře, v této fyzice této manvantary (viz další témata).

Takže tyto kameny, vytvořivše kolem sebe toto pole, byly schopny přemísťovat se v našem světě, nejen v antisvětě. Nebyly však zachyceny obrannými systémy jako běžné asteroidy, jelikož měly jiná pole. Čistě technicky, právě proto se invaze stala možnou.

Tupé beranidlo kamenů antisvěta zafungovalo. A podobně jako divoch s kyjem ničí supermoderní počítač, zničilo systémy rozvinutých civilizací trojrozměrných lók v oblasti, kam tyto kameny pronikly. To znamená, že nebyl zasažen celý Vesmír, ale antisvětové civilizace se v místech průlomu uchytily a vetřelci světů Anunnaki a jejich vazalové - černí reptiloidi a hmyzoidi a řada dalších antisvětových civilizací - osídlili několik oblastí Vesmíru ve 3D.

To jsem ale hodně odbočil, neboť na Zemi vůbec nevědí, k čemu a jak bylo všechno v hlubokém starověku uspořádáno, a na starověké megalitické stavby pohlíží jako na chrámy či hrobky nebo obecně jako na přírodní skály.

Civilizace, které si osvojovaly planety před miliardami let, stavěly na planetách ,elektronické obvody' ze silného kamene tím, že jej tavily nebo vyřezávaly prvky těchto desek a zařízení z mocných přírodních kamenných vrstev v celku.

Tak byl vybudován Velký labyrint, který je na Zemi známý jako labyrint Mínótaura (viz téma: Labyrint Mínótaura - technický portál).

Tento labyrint je však jen malou částí obrovské vícevrstvé desky. Tyto vrstvy desky jsou patra labyrintu, podlaží.

Deska překrývá nejen celé dnešní Středozemní moře, ale sahá hluboko pod Afriku, Evropu, Blízký východ a spojuje se s menší deskou, která je pod Persií a sahá pod Střední Asii až k Uralu. Další tunely vedou na východ a spojují se s dalšími deskami, které jsou pod Indií a zeměmi Indočíny, a s deskou na Sibiři. Na západě vede deska Velkého labyrintu pod středním Atlantikem a dotýká se Střední Ameriky, kde je spojena tunely s malými deskami v různých částech Jižní a Severní Ameriky, a z Indočíny taktéž vedou tunely do Austrálie, kde se spojují s malou deskou.

Starověké desky neexistovaly pouze v místech, kde žili kompaktně zástupci starověkých civilizací, které tento systém vybudovaly. A to je starověká Lemurie, Tellurie a Hyperborea - země Sva. Tam však stály hlavní Řídící krystaly, a odtud vedly jen tunely k deskám. Takovou oblastí rozvodného krystalu byl i budoucí Tibet.

Kontinenty byly v té době uspořádány jinak a v oblasti dnešního Tichého oceánu se nacházel obydlený kontinent Lemurie, Antarktida byla spojena s Austrálií a Hindustánem a byla obydlenou Tellurií a země Sva se nacházela na místě dnešního Severního ledového oceánu a měla teplé podnebí jako Tellurie a Lemurie.

Po Velké zápalné oběti kameny antisvěta a zničení Rádža Slunce byl celý tento systém rozvrácen. Mnoho planet ve sluneční soustavě bylo zničeno. A na Zemi zavládli černí reptiloidi (viz další témata).

Světlým drakům, kteří přišli na pomoc, se podařilo za cenu vlastních životů zničit města a centra okupantů a pomoci zbytkům starověkých civilizací, které unikly do podzemí. Částečně také pomohli spustit některé uzly na některých prastarých deskách, aby požádali o pomoc civilizace z Vesmíru, tedy aby se „dovolali“ v případě přerušného spojení mezi světy, jak byste řekli v pozemském světě.

Poté, co se jim podařilo navázat kontakt s některými civilizacemi, byli do rozbité Sluneční soustavy vysláni pomocníci z těch světů, kam se „dozvonili“. A tam se ozvalo volání o pomoc. Posléze přišlo mnoho těch, kteří začali na Zemi vytvářet nová ohniska civilizace.

Tak jsem se také dostal na Zemi v těle rasy Psohlavců. Vždyť naši příbuzní žili na Zemi v jedné z lók, jako potomci těch, kteří kultivovali světy před miliardami let. Jednoduše osídlili území jiné lóky, zatímco Asurové, Lunbo a Tellurijci osídlili světy lidstvu známé pozemské lóky.

K Asurům a Lunbo přišly jejich příbuzné civilizace ze systémů Medvědic, Vlka, Draka, Želvy a Losa. Tyto systémy nebyly definovány podle současných projekcí hvězd na Zemi, ale podle prastarých, takže ne vždy odpovídají moderním souhvězdím. V té době přišli i Siriané, tedy ti, kteří žili v soustavě Siria a které později začali v Egyptě nazývat bohy. Obecně se pak všichni stali bohy podle představ lidí, kteří zdivočeli v dalších epochách. Všichni tito takzvaní bohové jsou učitelé z hvězd, kteří přišli na pomoc do různých koutů planety přibližně ve stejnou dobu, po Velké zápalné oběti. A všem dohromady se jim podařilo zahnat zbytky beztělných černých reptiloidů do

těžkých lók Země neboli obrazně řečeno do hlubin - do oblastí, kde se provalily kameny antisvěta a vytvořily tyto těžké lóky v čertogu Země.

Všichni společně pak začali opravovat spoje mezi prastarými deskami a tunely mezi nimi. Mimochodem, během invaze černých reptiloidů a dračích válek přežily v chodbách a obřích sálech těchto desek a spojovacích zařízeních právě zbytky přeživších Lemurijců, Asurů a Tellurijců, kteří si tam vybudovali podzemní města. Tento systém kamenných desek zahrnoval různé technické konstrukce, díky nimž kdysi vše fungovalo, a svět Země byl podle představ moderního člověka světem zázraků. Všechny ty zázraky teleportace, materializace, přesunů do jiných světů byly technicky možné díky fungování tohoto systému.

A jedině zázrak hlouposti úderného bataliónu černých reptiloidů zachránil světy před invazí do jiných lók a oblastí Vesmíru. Prostě hloupě vyhodili do povětří přípojky a části superpočítače, dá-li se to tak nazvat, na různých místech. A potom noví vetřelci světa, kteří se vetřeli do přízně a přišli na Zemi na vlně přilétajících záchranářů z různých koutů vesmíru - Anunnaki, začali hledat klíče k tomuto superpočítači. Vždyť jen oni, a ne jejich vazalové černí reptiloidi, si uvědomili, o co přišli bombardováním planety a jejím spálením na uhel a ještě mnoha dalších planet v okolí.

Samozřejmě litovali, že to nyní nebudou moci využít pro svou další expanzi, ale podařilo se jim vetřít se do důvěry těch, kteří se s takovou záludností nikdy nesetkali, a zmocnit se nejdůležitějších zařízení superpočítače na Kailásu.

Ale to už se tady probíralo mnohokrát (viz jiná témata).

Anunnakiům se podařilo vytvořit téměř kompletní mapu rozmístění desek a zařízení pozemského superpočítače, ale nedokázali je propojit tak, aby něco fungovalo, a pouze to, co světlí záchranáři a zbytky zachráněných dokázali zprovoznit, mohlo něco spustit. Samozřejmě, že to pak bylo obnoveno kvůli přežití, protože neexistovalo spojení s jinými světy a protože nevěděli o nebezpečí. Dávní učitelé netušili o plánech Anunnaki na jejich expanzi do jiných světů, jelikož se zpočátku také kryli obrazem záchranářů, a později začali mluvit jen o tom, že si ze Země berou nerosty pro úpravu planety Gloria.

Nebylo to všechno tak snadné a jednoduché, a tak tisíciletí utekla jako voda. Uplynuly miliony let, přesněji řečeno asi pět milionů let, než z úlomků planet poskládali Glorii na plnohodnotnou planetu a než spustili projekt farmy otroků a ničení pozůstatků dávných civilizací. A do té doby postupně snižovaly frekvence prostorů, a světy se postupně rozvrstvovaly do nových lók v různých dimenzích. Dávní učitelé se tomu nemohli bránit, protože šlo o fyzikální procesy reakce na přítomnost antisvětových kamenů. Právě tyto neustále snižovaly frekvence prostorů a vytvářely ono rozvrstvení, kdy bylo pro učitele stále obtížnější v tomto světě jednoduše existovat. A nakonec, poté co Anunnaki strčili do krystalu na Kailásu, těla učitelů, kteří přišli jako zachránci z jiných světů, zemřela a oni sami se projeví v rozvrstvených vysokofrekvenčních světech. Právě tento prostor byl později nazván Šambalou,

skutečnou Šambalou, nikoliv podzemními prostory superpočítače, které byly pod Kailásem a které byly částečně okupovány základnou Anunnaki.

O tom, jak Anunnakiové vytvořili své národy a zdejší farmu, už mnohokrát vyprávěl můj bratr Thovt alias Saint Germain v jedné ze svých inkarnací (viz další témata).

Ale samotný superpočítač stojí za zmínku. Byl postaven speciálními stroji, které dematerializovaly kámen podle plánů v nich uložených. Tyto stroje přitom tavily horninu, a struktury desek vypadaly, jako by byly odlité z kamene.

Anunnakiové se snažili dostat k těmto strojům, ale většina z nich se sama zničila. Učitelé, jež přletěli na pomoc a stali se bohy, dokázali spustit takové programy ve starověkých zařízeních, když si uvědomili, že s pomocí těchto strojů by Anunnaki, kteří se zmocnili krystalu Kailásu, dokázali provést něco nenapravitelného.

Nejprve se jim však pomocí stejných strojů podařilo na některých deskách něco obnovit, ale pak museli sami tyto portály zničit, a to už i za cenu svých životů v různých epochách, aby Anunnakiové nemohli prorazit do jiných světů a lók (viz další témata).

Sama o tom víš všechno...

Mimochodem, tyto komory, které moderní vědci považují za sarkofágy, byly teleportačními komorami. Jak by se dnes řeklo v moderním pozemském světě, šlo o stacionární teleportační zařízení. Jejich činnost zajišťovala vícevrstvá kamenná deska labyrintu a pyramidy různých typů, jakož i mnoho dalších zařízení, která byla rovněž vyřezána v hornině ve velkých hloubkách.

Starověká technika byla monumentální a využívala magnetické pole planety, Slunce a dalších kosmických objektů. Mnohé bylo také zničeno zničením jiných planet a Rádža Slunce. Takže většina globálních možností tohoto kosmického systému je pro Zemi navždy odříznuta. Nu, jen kdyby se podařilo obnovit a přenastavit prastaré desky a nahradit jejich uzly jinými, naladěnými na jiné objekty vesmíru. Ale to vše lze provést pouze z vyšších 3D lók. Proto ti, kteří sem přišli s úkolem zabránit vetřelcům ve vstupu do vyšších lók planety, položili své životy. Nejde jen o záchranu obyvatel, ale také o záchranu samotného Vesmíru a jeho mnoha světů, které jsou tímto technickým systémem propojeny ve 3D.

Tento kosmický technický systém je sám o sobě nezbytný k životu v trojrozměrných hustých lókách, k pohybu hmoty na velké vzdálenosti, k její materializaci a dematerializaci, a nejen k přesunům ducha. To vše je možné v jiných vyšších lókách, kde je materie plastická a není tak hustá jako v 3D. V 3D světě však pomáhá mysl duchů, kteří na základě fyzikálních zákonů vytvořili tento technický systém na obydlených planetách se světly civilizacemi. Tento systém je starý miliardy let podle pozemského počítání. A na Zemi byly tyto desky vybudovány asi před 3 miliardami let. Začalo to, když byla ještě žhavá. A první nejhlubší struktury technických staveb byly odlity v tuhnoucí lávě.

Poslední upgrade superpočítače, jak říkají současní pozemšťané, byl proveden před invazí kamenů antisvěta pomocí megalitického zdiva roztavením a zhutněním obrovských nahodilých bloků horniny.

Později, po zápalné oběti a příchodu vesmírných záchranářů - bohů, byly části superpočítače lokalizovány a doplněny dokonale vysoustruženými obrovskými kamennými bloky. Právě tak byly dokončeny pyramidy na starověkém labyrintu v oblasti, která se stala Egyptem, a mnohé ‚egyptské‘ stavby, postavené zde Osirisem, Thovtem a mnou. Zároveň jsme tyto ‚sarkofágy‘ vyrobili tak, aby bylo možné cestovat mezi planetami: Zemí a soustavou Siria a několika lókami zde na Zemi. Jestliže plnohodnotný starověký superpočítač dokázal spojit Zemi s kterýmkoli obydleným světem kosmu, pak jsme po zápalné oběti začali budovat lokální komunikační portály jen s některými světy, přičemž jsme tato zařízení dokončovali na nepoškozených částech starověkých vícevrstevných desek - labyrintů.

Tak zde bylo vybudováno stacionární teleportační centrum, které bylo umístěno pouze v systému Siria, a to na určitých místech, kde se podobná zařízení nacházela také na planetě v tomto systému. Těch 24 sarkofágů vedlo jedině tam.

Kdysi dávno jste to udělali i vy, čtyřicet sester-kněžek, které naposledy prošly těmito zařízeními, aby z tohoto světa odnesly antisvětovou korunu hada Apopa a odnesly ji do mezisvěta. Sama si to všechno pamatuješ..."

A opět se kdesi v dálce rozzářilo zelené světlo a vzpomínky začaly proudit, jako by to bylo včera. A ta truhlice, kterou Chronos tak toužil mít. Ale zatímco byl uvězněn tam, kde kdysi držel pod zámkem své děti, podařilo se nám truhlu vynést ze zapečetěné síně pod Sfingou v devátém patře podzemní stavby. Atlantánům se sem nikdy nepodařilo dostat, ačkoli část labyrintu zcela přebudovali pro své laboratoře. A pomocí prastaré technické obří desky tam vytvořili říši stínů, která uchovávala duše mrtvých. Hádes, syn Chronův, se často pokoušel proniknout do panství labyrintu pod Sfingou, ale ani jejich technika nedokázala prolomit obranu. Pak se rozhodl využít samotný labyrint k tomu, aby v jeho strukturách generoval energii, která by obranu prolomila. Toužil po Apopově koruně, aby mohl vládnout světu. Tuto korunu přinesli na Zemi Černí reptiliáni. Jejich hlavní vládce zde tehdy vládl více než sto tisíc pozemských let. Pouze drakům světla se podařilo tuto korunu ukrást a oslabit síly útočníků. Byla uzamčena v labyrintu, v jeho části, která díky své struktuře neuvolňovala energii. A pak bylo toto místo potlačeno přineseným krystalem ze Síria. Do tohoto místa vedla jediná cesta, skrze sochu Sfingy a pak dlouhá cesta v labyrintu přes mnoho pater dolů.

Moje sestry a já jsme byly z rasy podobné hadům, takže jsme mohly rozmělnovat reptiloidní energie. A žily jsme v paralelní lóce. A tu sestra Wadžet jednou řekla, že bychom si měly vzít korunu černých draků z pozemského světa, aby ji nikdo v tomto světě nemohl použít. Ale nemohla být jen tak uchovávána v mezisvět, musely bychom ji neustále neutralizovat.

Byla vyrobena v antisvětě z antisvětového supertěžkého kovu, jako ty kameny, které zničily Rádža Slunce.

Dotýkat se této koruny mohli jedině supertěžcí duchové a naopak duchové světla, bojovníci, kteří dokázali snížit své vibrace natolik, aby pronikli do světů pekel, do světů antisvěta, aby plnili poslání světla. A toho lze dosáhnout pouze naprostou, absolutní nebojácností a naprostým přijetím skutečnosti, že v každém okamžiku může být duch zničen do stavu inertního éteru mezivesmírných prostor. Ti, kteří si být jen na okamžik připustí strach z toho, nebo naději, že se to nestane - okamžitě shoří, neboť to je projevem sebe sama - myšlenky na sebe a svůj osud. Zde platí pouze naprosté sebeobětování.

A abychom sílu koruny neutralizovaly, musely jsme její energie v každém okamžiku tlumit, střídat se jedna s druhou a předávat jí skrze sebe energie Ducha vesmíru (viz téma: Tajemství hada Apopa a bohyně Wadžet).

Ale jiné cesty nebylo, řekla tenkrát Wadžet. A tak jsme sestoupili do kamenných komor a víka se nad námi pevně zavřela. Po nějaké chvíli se ve tmě zablesklo zelené světlo a pocit těla zmizel, už nebylo, zmizelo. Tu však zablikalo světlo a zmodralo a znovu bylo cítit tělo, jako by se náhle dolehlo na vědomí. Modré světlo bylo stále jasnější, až se víko nad ním začalo zvedat. Jenže to už bylo víko jiné komory, která byla na této planetě. Ani jsme nevystupovaly na povrch, ale šly jsme hluboko do labyrintu, když jsme opustily komory, respektive to světlo nás začalo zvedat, abychom tak učinily. Pak jsme vystoupaly po mnoha schodech nahoru, neboť prastarý výtah byl zničen. A odstrčivše mohutnou kamennou stěnu, vstoupili jsme do ponurého sálu, kde nás zprvu brzdila supergravitace. Ale my jsme byli připraveny a při vzpomínce na naše obvyklé výlety do pekelných světů dvourozměrných i nižších, kdy se nám občas podařilo proniknout i do antisvěta, jsme se dokázaly přinutit vydržet to a všechny společně jsme se dotkly truhly. Tehdy nás spálila palčivá bolest, ale truhla se trochu odlehčila a nám se ji podařilo zvednout. Stala se ještě lehčí a my jsme pak s ním mohly vstoupit do dalšího „sarkofágu“ v hlubině. Byl jediný, který nás mohl dostat do mezisvěta. To se tenkrát i stalo...

Ale všechno je pryč a je to minulost. Už není žádná koruna... Tehdy jsme si mysleli, že ji tam necháme až do konce manvantary, aby ji Brahmova noc rozměnila. Ale události se změnily a éter se stal jiným a nám se ji podařilo kdysi spálit, docela nedávno podle měřítek tohoto světa. A poté začaly boje duchů blesků a antisvět začal dostávat odpověď za to, že do našeho světa vyslal své služebníky (viz další témata). Ale to je úplně jiný příběh... Vzpomínky se nahrnuly a stejně tak okamžitě zmizely, a přede mnou se znovu objevil Anubis...

„Bohužel, starověké technologie otevřely možnosti i pro antisvětáky,“ pokračoval ve svém vyprávění.

V nízkých lókách Země dokázaly polodémonické bytosti na příkaz hierarchů antisvěta zachytit fragmenty prastaré desky labyrintu. A podařilo se jim vytvořit portál do trojrozměrného antisvěta. Pravda, podobné útvary nejsou stabilní a neustále se ničí, jelikož antisvět má supertěžké frekvence.

A aby tento efekt překonali, vynalezli antisvětští ze svého hustého trojrozměrného světa způsob, jak se pohybovat v sarkofázích, a to tak, že své tělo ponořili do speciálních tekutin, které neutralizovaly nejtěžší prvky tvořící materii jejich světa, nebo si tyto tekutiny vstříkovali do těla přímo do žil namísto krve. Bylo to něco podobného na roztok pro ponoření jaderného odpadu během přepravy, řečeno moderními pozemskými slovy.

Bylo učiněno několik pokusů o teleportaci antisvětáků do našeho světa, ale všechny selhaly. Tyto bytosti se nemohou dostat z kapaliny a sarkofágů a zůstávají uvězněné, ale neexistuje ani způsob, jak je přivést zpět. Stejná kapalina prošla během teleportace změnou a její vlastnosti brání odeslání zpět. Navíc antisvětovci posílali své posly tímto způsobem náhodně, neměli v našem světě vybavené stacionární přijímače, a starověké egyptské sarkofágy takové okamžitě vrhají do hlubin antisvěta, pokud dojde k narušení, čistě podle frekvencí toho, co se teleportuje.

Náhodně vyslaná expedice se zhruba orientovala podle přítomnosti funkčních kousků starobylých desek. Tak se na různých místech objevilo několik černých sarkofágů, vydlabaných v nízkých lókách z tam rostoucích stromů a používaných antisvětovci. Tyto případy byly jaksi popsány dokonce na Zemi.

Antisvětovci tyto sarkofágy z této velmi těžké 3D lóky, tvořené antisvětovými kameny, speciálně používali, protože jejich antisvětové kameny se do naší 3D vůbec nedají teleportovat. A tam je naplňují zvláštní tekutinou, a skrze portál této nízké lóky se snaží proniknout do pozemské 3D.

Ale čehokoli se v našem světě dotknou, to se čistě fyzicky rozpustí, protože se skládají z antihmoty, a ani ta tekutina to nedokáže změnit, jenom když jsou v ní, nemohou propálit samotný černý sarkofág, v němž se teleportují. To znamená, že jejich těla mohou existovat tisíce let v anabíóze v této tekutině nebo ji mít v krvi.

Několik takových černých sarkofágů doputovalo z antisvěta až do Antarktidy, kde se Anunnaki z Agarty sami pokusili vytvořit portál, dokončivše část rozbitého labyrintu prastaré desky, sahající až do Austrálie pod dnem oceánu.

Ale Anunnakiům z Agarty se je nepodařilo ani vrátit zpět, ani přizpůsobit tomuto světu a osvobodit ze sarkofágů a té tekutiny. Prostě je prozatím nechali tak, jak byly, a zakryli je tlustými zdmi.

Nyní již není možné přemístění antisvětovců tímto způsobem. Stalo se tak kvůli změně parametrů Vnitřního Slunce Agarty - což je fragment právě těch prastarých antisvětových kamenů, které zničily Radža Slunce. Jeden z takových kamenů vrazil do Země v dobách Velké zápalné oběti a uvízl v ní, stal se vnitřním Sluncem Agarty a spojil se s úlomky planety černých reptiloidů, které v těch dobách také dopadly na planety systému Sluncí.

Ti, kdo propadli do tohoto světa, však zatím zůstávají ve svých sarkofázích.

Podobná technologie právě s tekutinami se začala používat ještě v pozdní Atlantidě, vždyť právě tenkrát se v černých sarkofázích objevili první poslové antisvěta. Atlantánům se pak podařilo otevřít ty schránky, které se k nim dostaly, ale došlo k

hromadnému úmrtí lidí a ta tekutina spálila všechno, na co se dostala. Nebo spíš všechno rozpouštěla, rozežírala. Když sama zmizela, tímto způsobem se ti, kteří dorazili uvnitř sarkofágů, také sami rozpouštěli, jako v kyselině, vlivem prostředí. Už nikdy se nic takového neotevřelo, protože to byla strašná událost v Atlantidě, kdy jedno město zahynulo kvůli výparům rozkládající se žíravé látky a vše živé v okolí města v okruhu mnoha kilometrů.

Atlantáné však přesto přijali myšlenku vytvořit řešení pro teleportaci, protože v té době již teleparty egyptských sarkofágů a jim podobných nefungovaly, poněvadž spojení se zařízeními a částečně i kamennými deskami - labyrinty - samotnými bylo zničeno. A lidé, kteří se pokusili teleportovat, umírali okamžitým rozpadem nebo shořením, a tím to končilo.

Tehdy začali vyrábět malé sarkofágy a nalévat do nich vynalezený roztok, který odolával příliš silným polím rozbitého zařízení. Pak se mohli přemístit, ale opět to bylo jen odhadování. Atlantáné nedokázali přesně vypočítat souřadnice, respektive rozbité portály je nedokázaly přemístit. Některé starověké portály fungovaly, nesežehly toho, kdo do nich vstoupil, ale konečný výchozí bod nebyl znám, portál mohl kamkoli vrhnout to, co se do něj dostalo.

Ale ani tekutina v sarkofágu před tím neuchránila. Právě takto se přemísťovala ta, které se později začalo říkat Tisulská princezna. Místo toho, aby se dostala do minulosti, propadla se do tlusté sloje uhelné horniny. Ani nevěděla, že je fyzicky nemožné vrátit se do minulosti (viz témata: Expedice „Tisulská princezna“; Zázraky a čas - skazy Kernunna). Ale o tom se zde již také podrobně vyprávělo. No a později, zcela zdivočelí po potopě, začali lidé prostě vyrábět mumie mrtvých, napouštěli je oleji a ukládali do sarkofágů. Tomu se na Zemi říká ‚cargo kult‘. Dělali to údajně proto, aby se dostali - teleportovali do posmrtného světa.

Když už mluvíme o starověkých deskách - labyrintech, chtěl bych uvést ještě jeden případ. Po zničení Atlantidy a Hyperboreje žil v Daarii král Jima.

Jako mladý se vydal za králem jednoho z indických království a zjistil, že se schyluje k velké válce. Tehdy vládl oblasti Pars. A v samotné Daarii vládl jeho otec. Ze starých záznamů se dozvěděl, že pod celým Parsem se rozprostírá labyrint čili malá deska prastarého globálního zařízení spojená s Velkým labyrintem na západě.

A rozhodne se v podzemích vybudovat síť měst. Protože politické prostředí bylo pochmurné. O několik let později došlo k Mahábháratě neboli starověké jaderné válce, po níž zůstaly trosky Mohendžodara (viz další témata). Města byla zařízení velmi rychle, protože Jima našel ve vzdáleném koutě labyrintu prastaré těžební stroje. Poté se Jima rozhodl tyto podzemní stroje nahnat z Parsu do Daarie, kde dosud vládl jeho otec. A podařilo se mu to. Právě v té době jeho otec zemřel a Jima měl nastoupit na jeho místo a stát se nejen místokrálem Parsu, ale králem celé Daarijské říše. Po celou dobu jeho vlády byly budovány podzemní tunely a města. A to i během jaderné války a po ní. Vždyť obyvatelstvo začalo sestupovat pod zem a začalo podzemí prozkoumávat. Starodávné stroje dematerializovaly horninu a

pohybovaly se velmi rychle, čímž uvolnily rozsáhlé oblasti. Jima použil mnoho dalších strojů pro práci v podzemí, které našel v labyrintu ještě v Parsu.

Proto mu říkali král podzemní říše. Ve skutečnosti totiž zachránil celá města Daarie a Parsu tím, že je přivedl do podzemí. V Indii se jeho jméno Jima začalo vyslovovat jako Jama. A v pozdějších legendách a mýtech se z legendárního krále stal král podzemní říše Jama, a tedy božstvo smrti. Vždyť lidé tehdy nedokázali oddělit podzemní říši od posmrtného světa, věřili, že mrtví odcházejí do pod zem a tam dál žijí podle obrazu a podoby Hádovy říše stínů, kterou znali ze stejných dávných příběhů.

Mimochodem, slovanské slovo ‚jáma‘ - vykopaná v zemi, má také kořeny od krále Jimy, protože kopal podzemní města, to se jeho jménem začalo říkat všemu, co bylo vykopáno v zemi - tedy jámy.

Takže dávná zapomenutá a zastřená historie si stále uchovala své stopy. Ano, poté, co lidé znovu vyšli z podzemí a opustili podzemní města. Ale informace o nich existovaly, stejně jako o dávných labyrintech - částech velkého ‚superpočítače‘ planety Země, dá-li se to tak říci.

A vždycky se najdou tací, kteří sní o tom, že jim bude patřit svět, a hledají klíče k tomuto superpočítači, věříce, že existuje nějaký artefakt, který nastartuje rozbitý mechanismus, nebo věříce, že tupou silou ničení něčeho nebo někde v něm lze spustit jednotlivé sekce a desky prastaré struktury a otevřít portály do jiných světů.

Anunnaki tady hledají východ již velmi dlouho, ale prastarí kněží a kněžky uzavřeli všechny funkční průchody mezi světy, obětující za to své životy. Proto jsou v současné době podle pozemského počítání všechny takové portály uzavřeny, a Anunnaki a jejich loutky z řad manažerů některých zemí potřebují najít klíče, které by se hodily jako klíč od zámku, a spustit některou část prastarého superpočítače.

A mimochodem, to je také jeden z důvodů současných válek na Blízkém východě, kde se zákulisní kněží snaží otevřít portál Třetího chrámu, nebo ho nabourat ve Velkém labyrintu, který se nachází hluboko pod zeměmi Izraele, Libanonu, Palestiny, Sýrie, Egypta... Menší deska starověkého superpočítače leží pod zeměmi Íránu. A právě starověká města Jimy v jejích strukturách mohou bezpečně uchovat moderní zbraně této země... A tak je tu ještě jedna strana těchto válek, která se táhne z hlubin tisíciletí... A jako vždy je to válka o ovládnutí světa." Tak pravil Anubis. Vtom se ale všechno roztočilo v zelenavě zářícím víru a Anubis i mé tělo dávné kněžky se v něm rozplynulo.

...A nyní se na prastarých, větrem ošlehaných kamenech pomalu objevují rezavé skvrny zlatého úsvitu... A opět pronikají kamsi do hloubky, odhalující z černé tmy vzdálená zákoutí podzemí.

Zapsala Valeria Kolcova 30.06.25

PS:

V srpnu 1985 dal Vladimír Gerbel, učitel výtvarné výchovy z vesnice Šukonskoje na břehu Dvinské zátoky, svým žákům pokyn, aby vyrobili a přinesli figurky z kůry stromů.

Představené práce ovšem nepřekračovaly rámec běžné dětské tvořivosti. Jedna z nich, kterou vytvořil Serjoža Radko, však upoutala pozornost.

Přesněji řečeno - materiál, ze kterého byla vyrobena. Matně černý, rozhodně těžší než jakákoli kůra, měl vláknitou strukturu, připomínající zkamenělé dřevo.

Odkud se vzal? Na učitelovy otázky chlapec odpověděl, že tři kilometry od vesnice našel na břehu „statnou černou kládu“ a nožem z ní odloupl malý kousek.

Vladimír Gorbel bohužel nebyl dostatečně zvědavý. Druhý den se počasí pokazilo, a tak se rozhodl pátrání po kládě odložit na lepší časy. Ty časy však nikdy nenastaly - alespoň ne pro Serjožu Radka. Devítiletý chlapec zmizel a pátrání po něm nepřineslo žádný výsledek. Někteří obyvatelé vesnice však tvrdili, že ho den předtím viděli na břehu.

O několik měsíců později se v Polárním věstníku objevila krátká poznámka o neobvyklém minerálu, která však neměla žádnou souvislost se zmizením dítěte. Další svědectví o podivném nálezu - tentokrát na stránkách okresních novin „Zaoněžie“ (říjen 1989):

„Tým pracovníků 4. bagrovací jednotky CRSU (CENTRÁLNÍ ODDĚLENÍ OPRAV A VÝSTAVBY) při čištění koryta starého Ladožského vodního díla objevil ve vrstvě bahnitých sedimentů dvojici masivních černých objektů o tloušťce 7 metrů a délce asi 3 metry. Jejich obrysy připomínají válce zaoblené na obou stranách; povrch je silně postižen erozí. Jejich umělý původ nelze vyloučit.“

V průběhu let byly podobné případy zaznamenány v Karélii, Murmanské a Vologodské oblasti a v republice Komi. Zlověstná souvislost se zmizením lidí však byla zjištěna až v dubnu 1995.

Důvodem bylo zmizení skupiny rybářů ve vesnici Divja. Časně ráno 17. února se šest mužů, zaměstnanců místního dřevařského průmyslu, vydalo na lov ryb pod ledem. Do rána následujícího dne se nikdo z nich nevrátil domů. Po pohřešovaných se pátralo několik dní. Na ledě byly nalezeny jejich osobní věci a v dírách se třeptilo nastražené rybářské náčiní.

Všude kolem - žádné nezamrzlé místo, žádná trhлина. Bylo zahájeno trestní řízení, ale vyšetřování se prakticky zastavilo až do poloviny dubna. Když byl ledový krunýř otevřen, bylo na samém okraji nalezeno šest (!) obrovských černých válců. Ukázalo se, že jsou napůl zničené a uvnitř mají výrazné dutiny.

Shoda počtu zmizelých v zimě a počtu nešťastných nálezů byla zřejmá. Mimochodem, rychle a výstižně se jim začalo říkat černé sarkofágy. Vyšetřovatele, který měl případ na starosti, napadlo, zda se něco podobného nestalo i v minulosti.

Odpovědi byly ohromující. Ze sedmi zdokumentovaných nálezů černých sarkofágů jich pět bylo doprovázeno zmizením! Ve skutečnosti jich mohlo být více, protože turisté nebo lovci jen zřídka zaznamenávají svou trasu.

Analýzy materiálu sarkofágů ukázaly, že jsou staré 240-270 let. Uvnitř sarkofágů byly nalezeny útvary biologického původu. To vše ale příliš nepomohlo při hledání odpovědi na hlavní otázku: co se stalo s pohřešovanými lidmi?

Černé sarkofágy se znovu objevily v roce 1998. Příímý účastník a svědek dramatických událostí náhodou přežil a jeho vyprávění vrhá světlo na tajemnou historii.

Nikolaj Majevski byl vášnivým milovníkem podvodní archeologie. Jako námořní důstojník a s dobrým potápěčským výcvikem se opakovaně potápěl na vodní ploše Finského zálivu. Při jednom z ponorů našel na dně poblíž Primorska masivní černý předmět, který byl podle jeho názoru vrakem starobylé plachetnice. Námořník se jej pokusil vyzdvihnout na hladinu.

Trestní spis obsahuje Majevského podrobný popis události, která následovala:

„Připravil jsem si vybavení a ponořil se. Brzy jsem pomocí bóje, kterou jsem tam nechal, našel tenhle dlouhý kus trosek, jako okousaná okurka. Ležel napůl zahrabaný v písku. Omotal jsem kolem něj tenkou nylonovou šňůru a vynořil se.“

Majevski nedokázal vrak vytáhnout na břeh ani s pomocí svého auta. Lano klouzalo a kola jeho Moskviče uvízla v písku. Pak se Majevski rozhodl vrak bezpečně připoutat a zvednout tak, že na konce přivázal dvě automobilové duše. Hodlal je nafouknout vzduchem z lahve potápěče. Vzpomínky na to, co se dělo v následujících minutách, se ukážou jako překvapivě jasné. Ačkoli to netrvalo dlouho, Majevski si to bude pamatovat, jako by události sledoval celé hodiny.

„Tentokrát jsem vzal pneumatickou vrtačku, abych udělal otvory pro popruhy. Práce postupovala pomalu. Pak se mi zdálo, že se z povrchu vraku kouří, jako by zpod vrtáku unikal proud tmavé páry. Potom vypukla opravdová fontána... Místo abych stroj vypnul, omylem jsem zvýšil přívod vzduchu. Vrtačka zařvala. Vrták v hloubce s křupnutím něco prolomil. Z otvoru vylétly krvavé úlomky.

Trhl jsem vrtačkou nahoru. Ozval se zvuk tlumený vodou a z povrchu vraku se odlomil velký kus. Pod ním se otevřela dutina a vyvalila se z ní obrovská kalná bublina. Následovala horní část lidského trupu. Kůže vypadala pozoruhodně bílá. Klíční kost byla výrazně vystouplá. Pod ní byla obrovská tržná rána způsobená vrtačkou. Z okrajů visely cáry masa. Ve vodě se táhla klikatící se krvavá stopa.

Nejděsivější ze všeho však byla tvář tvora uvězněného ve dřevě. Nepochybně lidská, bez sebemenší známky vegetace, byla zkřivená grimasou bolesti a nezkrotného hněvu. Tvor na mě zíral jako upír z rakve a křečovitě otevíral a zavíral

ústa. Jeho pohled měl strašidelnou, hypnotickou sílu. Pokusil jsem se levou rukou odstrčit od trosek, ale tvor mě náhle popadl za zápěstí.

Prsty sevřely s nelidskou silou. Ucítíl jsem ostrou bolest a najednou jsem viděl, jak se pod rukou toho tvora trhá guma neoprénu. Pak jsem ucítíl ostrou bolest, jako popáleninu. Vytryskla krev - už MOJE krev, a já začal ztrácet vědomí. A to stvoření mě přitahovalo blíž a blíž, jako by mě chtělo pohltnout. Z posledních sil jsem zvedl vrtačku, kterou jsem dál držel pravou rukou, zapnul ji a zabodl do podvodního monstra.

Majeviski přežil, ale přišel o ruku. Podle lékařů byla poškozená ruka vystavena silnému rozpouštědлу.

Kdo to tedy jsou - bytosti z černých sarkofágů? Klíč k rozluštění možná dává dílo mnicha Ignatije Kurljatjeva „Kniha skrytého vědění“, napsané v roce 1653. V kapitole „Zázraky a znamení“ se píše:

„A aby se vyhnuli tělesným neštěstím a smrti, byl cizinci učiněn ohavný krok. Dobrovolníci byli extra vybaveni, do žil jim byla vpravena kamenná krev, byli umístěni do upravených dubových kmenů a hozeni na dno... A tam žili, aniž by zemřeli, ne dny, ale roky... a po vzkříšení potřebovali živé maso.“

Není známo, co autor myslel „kamennou krví“, ale zdá se, že v 17. století byla v Rusku známa metoda ponoření člověka do hraničního stavu (anabióza) bez hlubokého ochlazení tkání. Nezvaní hosté z minulosti dlouho - téměř tři a půl století - čekali na svůj čas, až bouře nebo proud vynesou na břeh kmeny stromů zkamenělé za dlouhé roky.

Je však možné, že mechanismus jejich návratu k životu je jiný, ale to na celkové situaci nic nemění. Kdo ví, kolik dalších černých sarkofágů je ukryto v pobřežních vodách? A souvisí s nimi mnoho nevysvětlitelných zmizení? Koneckonců, podle Ignatije Kurljatjeva nemrtví potřebují živé maso.

Zdroj: https://sofyapremudraya.livejournal.com/1027886.html?utm_source=embed_post